

**OĞUZ KAĞAN'IN
UZAYLI
ATALARI**

Cilt 1

Hasan ER

İKİNCİ BASKI

Kitabın Orijinal Adı: Oğuz Kağan'ın Uzaylı Ataları

Kitabın Türü: Bilim Kurgu

Yazar ve Editör: Hasan ER

Kitap Satışı: www.sadikkitapal.com

www.sadikkitapal.net

Copyright: Hasan ER © 2020

Bu kitabın her türlü yayın hakları, Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereği Hasan ER'e ait olup tüm yasal hakları saklıdır.

Hiçbir şekilde izinsiz kopyalanamaz, alıntı yapılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

ISBN: 978-605-06866-0-9

Yayınevi: Hasan ER - Sadık Yayınevi

Yayınevi Sertifika No: 47291

Adres: Osmanağa Mahallesi Gaziosmanpaşa Sokak No:18/4 Kadıköy/İstanbul-Türkiye

İletişim: hasaner1954@yahoo.com

Facebook: [@hasan.er.3954](https://www.facebook.com/hasan.er.3954)

Instagram: [@hasan_er1954](https://www.instagram.com/hasan_er1954)

Twitter: [@hasaner29110573](https://twitter.com/hasaner29110573)

WhatsApp: +90 535 929 77 57

Baskı/Yıl: İkinci Baskı/2021

Matbaa:

Matbaa Sertifika No:

ÖNSÖZ

Evren, mikro âlemden makro âleme kadar iç içe geçmiş teraziler silsilesidir. Kusursuz teraziler sistemi, bilimin belirlediği oranlardaki paylaşımları gösterir. Bunu, tüm fizik ve kimya formüllerinde görebiliriz. Paylaşım, evrenin ve bilimin temelinde vardır. Sosyal hayatın da bilime uygun olması için kendi içinde adil paylaşımları içermesi gerekir. Bilimin bittiği noktada zulüm başlar. Kaos, kargaşa ve huzursuzlukların kök sebebi budur. Bu sorun, ancak öz eğitim seviyesinin üzerindeki bireylerle aşılabılır. Öz eğitim; kendi kendine doğru öğrenmeyi, öğrenebilme becerisi ve temelidir.

Gerçek bir gazete haberinden hareket ederek yazmış olduğum bu romanda, antik Mu Medeniyeti'ni kurmuş olan uzaylı soydaşlarıyla karşılaşan ve kızları Arkeolog olan bir Türk ailenin yaşadıkları anlatılıyor. Dünya insanlarıyla gelişmiş uzaylı soydaşlarının yaşantıları arasındaki seviye farkı, her alanda irdelenip nedenleriyle eleştiriliyor.

Önemli sırlar saklayan Çin'deki Türk Piramitleri; Türkler'in ilk vatanının, Mu Kıtası olduğunu göstermekte olup hâlen incelenmeyi beklemektedir. En büyüklerinden olan Beyaz Piramit'te bu romana adını vermiş olduğum, Oğuz Kağan'ın büyük bir heykeli bulunmaktadır.

Acaba Türkler'in, Mu Kıtası'ndan önce de başka bir yerleşkesi var mıydı? Varsa neresiydi?..

Her zaman destekleyen eşim Neslihan, çocuklarım Furkan ve Zeynep'le arkadaşım Fatih Okta'ya teşekkürler ederim.

Saygılarımla

Hasan Er
İstanbul-Türkiye, 2021

Beykoz Ortageşme'deki Babaevinde, Şaşırtıcı Bir Gazete Haberi

Fırtınanın yükselip alçalarak senfonisini sunduğu, 25 Mart 2015 sabahı... Arkasındaki koruluğun, ıslak defne kokuları gönderdiği... Islık sesli rüzgârın, ıhlamur dallarıyla çatısına tempolu vuruşlar yaptığı... Marsilya tuğlası duvarları hemen göze çarpan... Ergün Ailesi'nin yaşadığı bahçesi çitli, iki katlı bir villa...

Yemek kokularının geldiği, üst kat penceresi ansızın gürültüyle açıldı. 'Pencereyi hoyratça açan bunlar mıydı?' derirtecek kadar narin eller, kanatlar üzerinde göründü ve yüksek perdeden genç bir kadının sesi duyuldu.

"Yeter be anacığım! Yetti artık!"

Yüzü pencerede yavaş yavaş beliren, çatık kaşlı ama bir o kadar da güzel kadın,

"Evin içinde ekmek kızartılmayacak!" diye, bağırmasına devam etti.

İçeriden gelen, daha yaşlı ve sakin sesli bir kadın; cevap verdi.

"Ayşe biliyorsun... Baban çok seviyor. Havalandırmayı çalıştırmıştım, be kızım. Pencereyi açmana ne gerek vardı ki?"

Sesini biraz düşüren Ayşe,

"Ya annem!.. Bilmiyor musun? Kokusu giysilerime, saçlarıma, başıma, her yanıma siniyor be annem. Bahçedeki ocakta kızartın diye, defalarca söylemişim, be Havvoşum!"

Ayşe biraz da mahcup bir şekilde özür dilercesine annesine sarıldı. Havva Hanım, biliyordu kızının ani parlayan hâllerini ve ardından gelen bu sevgi tomurcuğu davranışlarını. Ama en önemlisi... Onun içtenliğini ve pırl pırl kalbini.

Enli sarı kurdeleyi taç yapar gibi bağladığı saçlarının, bisiklet yaka beyaz kazağına döküldüğü mavi kotlu Ayşe, hafif makyajlı gözlerini şımarık bir çocuk edasıyla kırpıştırarak annesine sarıldı. Siyah balıkçı kazak ve mavi kloş etekli Havva Hanım, göğsüne yaslanan kızını koklayıp alnından öptü.

"Aa!.. Güzel kızım benim. Görmüyor musun? Ne bahçesi! Hava soğuk, dışarıda fırtına var. Sen hâlâ koca bebeğimsin, benim."

Nazlı bir tavırla annesinin göğsünden doğrulan ve gözlerinin içine bakarak, arkasına topladığı beyaz saçlarını okşayan Ayşe,

"Haa!.. Sahi! Senin şu beyaz saçlarını, bir boyayalım artık. Ha!.. Ne olur! Bak! Genç anne istiyorum, ben!"

Havva Hanım,

"Aa!.. Delinin şu zoruna bak! Bugüne kadar saçlarını boyadığı mı hiç gördün mü, sen? Kimyasal depo muyum, ben!.. Hem sonra ruhum genç benim, kızım... Ruhuum genç!"

Havva Hanım, Ayşe'yi omuzlarından tuttu, gülümsedi ve aceleci bir tavırla elini sallayıp mutfak tezgâhına doğru da başıyla kavis yaptı.

"Sen şimdi şunu bunu bırak bakayım. Hadi hadi, be kızım! Kahvaltı gecikti, be güzelim. Sen, mutfak tezgâhındaki şu servis tepsisini al, alt kattaki masaya götür. Ben de çaydanlığı getireyim."

Havva Hanım, giysilerinin üzerine takmış olduğu, küçük gül motifli mutfak önlüğünü çıkarıp duvardaki askıya astı, çaydanlığı eline aldı ve kızıyla beraber alt kattaki salona indi.

Ayşe, İstanbul Üniversitesi Protohistorya ve Ön Asya Arkeolojisi bölümünde, doçent doktor olarak çalışan... İngilizce, Almanca, İtalyanca, Fransızca ve Sanskritçe'yi iyi seviyede bilen... Entelektüel, mesleğini seven ve başarılı bir akademisyendi. Doktora çalışmasını, ölü diller konusunda yapmıştı. Eski yazı araştırmalarında, uzman bir paleograftı. Geçen yıl Vatikan Papalık Kütüphanesi ve Gizli Arşivi'ndeki araştırmalarına başlamadan önce Eski İtalyanca'yla Latince'yi de iyi derecede öğrenmişti. Ayşe otuz altı yaşında, orta boylu, iri siyah gözlü, uzun

siyah saçlı, ailesinin diğer fertleri gibi beyaz tenliydi. Üniversitede görevliyken saçlarını arkadan bağlar, tayyör ve bluz giyerdi. Diğer vakitlerinde spor giyinmeyi tercih eder, saçlarına ya taç takar ya da kırmızı, beyaz veya sarı renk kurdele bağlardı. Kedisi Sarman'a, çok düşkündü.

Villa girişindeki geniş salonda; sekiz kişilik cilalı masif yemek masası ile yan tarafında da bej deri oturma grubuyla gri kumaş berjer koltuk, dört katlı masif raf kitaplık, vitrinli ve dört çekmeceli antika ceviz büfe bulunuyordu. Cam cila zeminde de büyükçe bir Isparta el halısı...

Kızarmış ekmeğin kokusunun sardığı kahvaltılık masası etrafında birleşen Ergün Ailesi... Baba Ahmet Bey, eşi Havva Hanım, çocukları Hakan'la Ayşe ve masanın altında her birinin bacaklarına sürtünüp kuyruğunu yelpaze gibi sallayan kedileri Sarman.

Ahmet Bey altmış beş yaşında ve emekli bir mühendis olmasına rağmen mesleğindeki gelişmeleri hâlâ takip ederdi. Bebekliğinden kalan çocuk felci nedeniyle sol kol ve bacağı aksaktı. Bu hâlî sanki kişiliğinin bir parçası gibi olmuş, onunla yaşamaya alışmıştı. Arkaya doğru titizlikle taradığı beyaz saçları, sinekkaydı tıraşlı simetrik yüzü ve tok ses çıkarttıran bakımlı dişleri ciddiyet havası verirken, hafif göbeği de ayrı bir babacanlık katıyordu. Edebiyat, felsefe ve sosyolojiye meraklı bir entelektüeldi. Şiir ve denemeler yazar, paylaşırdı. Dinletilerini öncelikle bir araya geldikleri sofrada, onu saygıyla dinleyen ailesine yapardı. 'Türkçe'ye, âşığı' diyecek kadar düşkündü. Vurgulu konuşur, hep 'ana dilim, anne sütüm gibidir' derdi. Kendine yakışan takım elbise ve kravat seçimlerine özen gösterir, kişisel bakımına dikkat ederdi.

Masanın baş tarafında oturan ve az önceki bağırışlarının nedenini bildiği hâlde başını hafifçe sağa sola sallayan Ahmet Bey; sorgulayıcı bir ifadeyle bakıp otoriter bir tavır takındı.

"Hayrola Hanım. Neydi, deminki o patırtı?.."

Masanın diğer başında oturan Havva Hanım, eline bir kâse alıp eşinin yanına gitti.

"Ahmetçiğim... Bak! Senin sevdiğin şekilde yaptım, bu vişne reçelini. Mutlaka tatmalısın, canım! Bak!.. Çekirdeklerini bile ayıkladım."

Havva Hanım daha sonra çocuklarının görüp duyamayacağı bir şekilde, gözlerini de hafifçe berelterek, kocasının kulağına doğru dişlerinin arasından hırsıyla fısıldadı.

"Ya Ahmetçiğim... Her şeyi görmesen, duymasan olmuyor mu? Kaç kere söyleyeceğim, sana!.. Böyle şeyleri bana bırak. Neşemiz kaçmasın! Bunca yılın, hiç mi hatırı yok?"

Eşi yerine oturduktan sonra Ahmet Bey, biraz da hınzırcasına, kızına bir bakış attı. Sağ elinin parmak uçlarını birleştirerek, dudaklarının hizasına getirdi.

"Ohh!.. Mis gibi... Ne de güzel, şu kızarmış ekmeğin kokusu. Hele bir de tereyağ sürdün müydü! Vişne reçeline ne de güzel arkadaş olur, bu. Eline sağlık, hanım. İyi düşünmüşsün, doğrusu."

Havva Hanım, eşine gözlerini devirerek kızgın bir bakış attı. Kızgın bakışlarını, önündeki tabağa yöneltti. Ayşe de bir şeyler söylemek ister gibi babasına baktı. Ama saygısını muhafaza ederek sustu, yutkundu ve kahvaltısına devam etti.

Ahmet Bey, iyi hoş adamdı ama biraz detaycıydı ve ailesini zaman zaman böyle üzüyordu. Biraz sonra sanki söylediklerinden pişman olmuş ve mahcup bir tavırla yandan yandan, yaramaz bir çocuk gibi Havva Hanım'a baktı.

"Havvacığim... Senin için yazdığım şiiri, dinlemek ister miydin?"

Havva Hanım'ın yanakları hafifçe kızardı. Mahcubiyetle önce çocuklarına yan gözle şöyle bir baktı. Derin bir nefes alarak kocasına döndü.

"Sen bilirsin, Ahmetçiğim."

Ahmet Bey, eline peçeteyi alarak hafifçe öksürdü, sesini yokladı ve bir dublaj sanatçısı edasıyla okumaya başladı.

"/Tel tel emekle yudum yudum sevgiyle / Söz vermiştik, birbirimizi örtmeye. / Bakışların demet demet ışığında / Sözler vermiştik, aydınlığa çıkmaya. / Nazik bedenine, bir toz konduğunda / Sözlerimiz vardı, gönülden yağmaya. / Gamzelerin pırıltısı söndüğünde / Sözler vermiştik, yeniden güldürmeye. / Bedenlerimiz artık yaşlansa bile / Söz vermiştik,

gönülünden bütünleşmeye. / Tenlerimizle toprağa karışmaya/ Yeşil çimen, sarı papatya olmaya / Birbirimizle sarmaşıklar sarmaya / Söz vermiştik, içimizde kaybolmaya./ ”

Kısa bir sessizlikten sonra... Sıkılğan bir tavırla önüne bakan Havva Hanım,
“Teşekkür ederim, Ahmetçiğim. Okumuş olduğun bu şiir ve deneme yazıların, bir araya gelme sebebimiz olan sofralarımızı daha da zenginleştiriyor. Biliyor musun?”

O ana kadar sessiz kalan oğulları Hakan,

“Baba, yağmak ne demektir?”

Ahmet Bey,

“Güzel Türkçemiz’in yerel ağız zenginliklerinden biri... Bazı bölgelerde, yıkamak anlamında kullanılır. Türkçe aslında çok zengin ve fonetik bir dil.”

Çocukları, her ikisine de mutlulukla baktı. Anne ve babaları, her ne kadar bazen münakaşa etseler bile onlar için mükemmel bir ilişki örneği idi.

Ahmet Bey’in keyiflerinden biri de kahvaltı bittikten sonra masadan kalkmadan, günlük gazeteleri gözden geçirmektir. Bunu bilen Ayşe, büfeden aldığı gazeteleri, babasına uzattı. Sonra yandaki oturma grubuna geçip Sarman’ı kucağına aldı ve okşamaya başladı.

Ahmet Bey, ağzını peçeteyle sildi ve her zamanki sakin, vakur tavrıyla yakın okuma gözlüğünü kılıfından çıkarıp gazeteleri okumaya başladı.

Hakan da eline bir kitap alıp koltuğa oturdu.

Altmış yaşındaki Havva Hanım, berjer koltuğuna geçip yakın gözlüğünü taktı ve örgüsüne hünerli elleriyle başladı. Halkla ilişkiler konusunda yüksek tahsil yapmış, çalışmadığı hâlde okumayı araştırmayı seven, entelektüel ve aslında ailesinin en öngörülü ferdiydi. Makyajsız yüzüne rağmen vakarlı duruşu, ona ayrı bir güzellik katıyordu ve bembeyaz saçları sanki kırk yıllık evliliğinin, tel tel emek sembolüydü. Yanaklarındaki gamzeler, güldüğü zaman âdeta çiçek gibi ışıldardı. Genellikle açık renk tayyör ve içine uyumlu, zevkli bluzlar giyerdi. Çevresine, şefkatli ve anaç davranıp saygı çemberi uyandırırdu. Sonu tatlı da bitse, Ahmet Bey’le bazen inatlaşıp takışırdı. Kim bilir! Ona, karşı yıllardır duymuş olduğu aşkın, belki de değişik bir tezahürüydü, bu...

Okuduğu gazeteyi, aniden sertçe masaya bırakan Ahmet Bey’in yüksek ses tonu, şaşkınlık doluydu.

“Yok artık!.. Ayşe... Kızım, bu haberi okudun mu?..”

Merakla bakan Ayşe,

“Ne haberi, babacığım?”

Ahmet Bey, yakın gözlüğünü eline aldı ve aile fertlerine tek tek baktı.

“Olay, İspanya’da olmuş... Dünya dışından geldiği anlaşılan beyaz tenli, siyah gözlü, uzun dalgalı ve siyah saçlı iki kişi, uzay araçlarının yanında, aralarında Türkçe konuşmuşlar. Siyah giysileri, ayakları da dahil tek parçaymış. Konuşmalarından, Alpha Centauri Yıldız Sistemi’nden geldikleri de resmî kayıtlara girmiş.”

Ahmet Bey öksürüp boğazını temizledikten sonra tekrar gözlüğünü takarak, spiker edasıyla vurgulu bir şekilde okumaya devam etti.

“İspanya gizli istihbaratı CNI’nin, 2003 yılına ait UFO’lar ve uzaylıları kapsayan bu çok gizli raporu aynı zamanda CIA yani Amerika Birleşik Devletleri istihbarat kaynaklarına da dayandırılmaktadır.”

Ahmet Bey, başını gazeteden ayırdı. Soru dolu bakışlarını, Ayşe’ye yöneltti.
“2003 Yılına ait olan bu rapor, ancak yeni yayımlanmış ve bugünkü gazetelere yaklaşık 12 yıl sonra düşmüş, kızım.”

Ayşe hemen babasının yanına gitti, gazeteyi aldı ve okudu. Sesi oldukça sakindi.

“Hiç şaşırmadım ki!”

Ahmet Bey,

“Niye ki?”

Ayşe,

“Atatürk’ün Güneş Dil Teorisi’ni biliyorsun ya baba... Biz Türkler’in, Orta Asya’dan önceki yerleşkesi, milattan on binlerce yıl önce bugünkü Pasifik Okyanusu’nda bulunan, Mu Kıtası imiş. Elimize ulaşan bilgilere göre yüksdek seviyede hatta günümüz medeniyetinden bile çok daha ileri bir yaşam ve konfora sahiplermiş. Ve Mu-Güneşin İmparatorluğu adlı ülke kurmuşlar.”

Havva Hanım, Ahmet Bey’e sevgiyle baktı.

“Ahmetçiğim biliyorsun... Atatürk Türk Tarih Kurumu’nu, 1930 yılıydı galiba o zaman kurdu”. Sonra da Ayşe’ye, onay almak ister gibi baktı.

“Değil mi, kızım?..”

Ayşe,

“Doğru anneciğim. Atatürk, Türkler’in kökenini ortaya çıkarmak üzere Türk Tarih Tezi çalışmalarında, Emekli General Tahsin Bey’i, Meksika’ya büyükelçi olarak atadı. Büyükelçiydi ama asıl amacı ona, bu konularda araştırmalar yaptırmaktı.”

Havva Hanım,

“Haa!.. Eweet!.. Hatırladım kızım. Tahsin Bey, Türkçe ile Maya Dili arasındaki benzerlikleri tespit etmiş. Hatta soyadı kanunu çıktıktan sonra Atatürk, Tahsin Bey’e Mayatepek soyadını vermiş. Tepek, Maya Dili’nde tepe anlamına geliyormuş. Türkçemiz’e ne kadar yakın, değil mi?”

Ahmet Bey,

“Tamam, buraya kadar anladım da...Türkler’le Mu Medeniyeti’nin ne ilgisi var ki?.. Kusura bakmayın ama bir bağlantı kuramadım, ben.”

O ana kadar sessiz kalan, Hava Pilot Kurmay Albay Hakan Ergün... Ayşe’nin Abisi Hakan otuz dokuz yaşında, kumral kısa saçlı, elâ gözlü, İngilizce ve Fransızca’yı iyi derecede bilen, sportmen, yakışıklı ve 2.500 uçuş saatine ulaşmış başarılı bir subaydı. Genellikle üniformasıyla dolaşır, kişisel bakımına dikkat eder ve dinlenme zamanlarında spor giyinmeyi tercih ederdi. Kötü huyu da sinirlendiği bazı zamanlarda, küfürlü konuşmasıydı.

Hakan merakla söze girip arka arkaya sorular sordu.

“Ayşe... Mulular’ın konuştuğu bir lisan, mutlaka vardı. Değil mi? Bu dilin adı ne? Yazıları çözülebilmemiş mi?”

Ayşe,

“Evet abi... Mulular’ın konuştuğu dilin adı, Naga Maya Dili. Sembol ve işaretlerden oluşan, dört farklı yazı dilleri varmış. Ama konuşma dilleri ortakmış. Tahsin Mayatepek, Meksika’daki araştırmalarını bitirdikten sonra raporlarını Atatürk’e sunmuş. Bu raporlarda, Maya Dili ile Türkçe arasında büyük benzerlikler olduğu görülmüş. Ayrıca Maya, Aztek ve İnka Uygarlıkları’nın kullanmış olduğu eşyalarla biz Türkler’in kullandığı eşyalar arasındaki benzerlikler görülmüş. Örneğin Maya Yerlileri’nin davullarında, ay yıldız sembolleri varmış. Atatürk’ün kendisi de dahil olmak üzere araştırma heyeti, Mu Dili kökenli özel isim ve sıfatları, Öz Türkçe ile karşılaştırıp Mu sembollerinin, Latin alfabesinde bir karşılığının olup olmadığına bakmışlar.”

Ayşe’yi ilgiyle dinleyen Hakan,

“Yani Türkçe ile Mu Dili arasında benzerlikler mi bulunmuş?”

Ayşe,

“Evet abi... Türkçe’yle Mu Medeniyeti’nin Naga Maya dediğimiz dili arasında, büyük benzerlikler görülmüş. Bugün konuştuğumuz Türkçe’nin, Ural-Altay dil grubundan gelmekle beraber Sümer Dili’ndeki kelimelerle benzerlikler taşımakta olduğu, tablet ve duvar yazısı araştırmalarında kökeninin Mu Kıtası’nda konuşulan dilden geldiği anlaşılmaktadır. Zaten Maya Dili başta olmak üzere tüm dillerin, Mu Dili’nden doğduğu, bilim dünyasında kabul görmüş. Yüksek medeniyetlerin hepsinin Mu kökenli olduğu, bu araştırmalarda ortaya çıkmış. Ve Dünya insanlığının tarihi, Mu Kıtası’nda başlamış. Daha gün ışığına çıkmamış ve hatta saklandığı tahmin edilen bir çok sırlar da var.”

Hakan, gözlerini merakla açtı.

“Peki Ayşe... Mu sembolleri dedin galiba... Neyi kastettin ki?”

Ayşe,

“Abi, biliyorsun... Ölü diller dediğimiz, bir konu bu. Çok az kişinin bildiği veya henüz kimsenin çözemediği diller... Bu yazılar, sembol ve işaretlerden oluşuyor. Yani hiyeroglif gibi antik bir yazı sistemi. İnsanlık sonraki aşamalarda harf yazısı diline, Fenikeliler’le geçmiş. Samiler’in yazı dilleri derken... Günümüzde de Latin harfleri ve dilleri...”

Konuşmaları, dikkatle dinleyen Havva Hanım, örgüsü elinde ve yakın gözlüğünün üstünden Ayşe’ye baktı.

“Ayşe Kızım... Peki Mulular, madem günümüz medeniyetinden bile daha ileriydiler, fonetik harf ve hece yani bildiğimiz yazı dili yerine, niçin sembol ve işaret dili kullanmışlar?”

Ayşe, annesinin yanına giderek, sarıldı. Öteden beri sanki ana kız değil de samimi iki arkadaş gibiydiler.

Ayşe,

“Havvoşum benim!.. İşte zekice ve öngörü dolu bu soru, ancak senden gelebilirdi” derken; bir yandan da babasıyla abisine göz kırparak, konuşmasına devam etti.

“Anneciğim... Naga Maya tabletlerinde, sembol ve işaretlerin kullanılma sebebini, günümüz uzmanları ve kültürel antropologları, insan psikolojisine dayandırıyorlar. Duyularla algılanamayan Yaratıcı ve ruh gibi kavramları; o zamanki insanlar sembol ve işaretlerle daha iyi anlatabildiklerine inanıyor, ruhsal rahatlama duyuyorlarmış. Ayrıca sembol ve işaretlerdeki netliğin, dinlerine sonradan girebilecek ilave ve eksiltmeleri yani istismarları engelleyebileceğini de öngörmüşler. Sonuçta Yaratıcı’ya olan saygıları gereği manevî tatminleri için sembol ve işaretleri... Ama dünyevî işlerinde de gündelik sözleri tercih etmişler.”

Havva Hanım, Ayşe’ye şefkatle baktı.

“Tamam kızım, anladım. Teşekkür ederim.”

O anda Hakan’ın telefonu çaldı. Hakan, telefonunu açmadan salondan çıktı ve konuşması bitince döndü.

Oğluna merakla bakan Havva Hanım,

“Ne oldu oğlum, önemli bir şey mi var?”

Hakan,

“Bir şey yok, anne... Önümüzdeki ay ortasında İtalya’ya gidecekmiz. Roma’daki Kongre Sarayı’nda düzenlenecek olan NATO toplantısına katılacak olan iki subaydan biriymişim. Diğeri de Cevat...”

Ahmet Bey,

“Sizden iyisini bulacak değillerdi, ya... Hayırlısıyla gidin, gelin inşallah.”

Ahmet Bey, her zamanki gibi sandalyesinin arkasına takmış olduğu bastonunu sağ eline aldı ve yavaş yavaş salonun ortasına doğru yürüdü. Duvarda asılı bulunan, subay üniformalı bir fotoğrafın önüne geldi ve durdu. Fotoğrafa iç geçirerek, hüzünle uzun uzun baktı.

“Aklıma, can dostum... Cevat’ın babası Rahmetli Abdullah düştü, şimdi... Cevat daha 12-13 yaşlarında ya vardı ya yoktu. Paşabahçe’deki evde altı üstü komşuyduk, o vakitler. Aradan yaklaşık 25 yıl geçti.”

Ahmet Bey âdeta fotoğrafın içinde kayboluyormuşçasına, rahmetli arkadaşına uzun uzun baktı.

25 Yıl Önce Paşabahçe Şehitlik Caddesi'nde

Küçük balkon ve camlarından sarkıtığı çamaşırların arasında, teneke kutu rengârenk çiçeklerini saklayan... İki katlı köhnemiş kâgir evlerin çoğunlukta olduğu... Daralmış birkaç çıkmaz sokağı, bağına âdeta saplanmış bir cadde... Zaman zaman araba, sokak satıcısı, bir hızar ve köşe bucak zıp zıp oynayan çocuk seslerinin birbirine dolandığı Şehitlik Caddesi.

Caddenin mezarlığa en yakın tarafındaki bir evin üst katından bir sürgü sesi geldi. Kararmış ağaç pencere kasasını yukarı sürüp mandallayan, orta yaşlı, saçlarını taşıran beyaz yazması ensesinden ilmikli şişmanca bir kadın, kafasını uzatarak alt kata doğru cırtlak sesiyle bağırdı.

“Huu!.. Huu!.. Kız... Ayseel!..”

Aniden duyulan sert bir sürgü sesini takiben... Kırmızı çiçekli parlak başörtüsü ensesinden ilmikli başını, olabildiğince yukarıya çeviren daha genç ve çelimsiz bir kadın, tiz sesiyle cevap verdi.

“Buyuur Sevtap Aplaa...”

Sevtap gözlerini kıstı, dudaklarını gerdi ve kafasını sağa sola hafifçe yalpalattı.

“Duydun mu Kız?..”

Aysel, kafasını daha bir uzatıp gözlerini kırıştırdı.

“Neyii be Sevtap Apla?”

Sevtap, dudaklarını büzüp kafasını aşağıya daha da uzattı.

“N’olucak Kız! Necla’yı diyom, Necla’yı... Haspam’da bi çalım!.. Bi çalım ki sorma gitsin!”

Bu ve benzeri, hareketli mahalle manzaraları...

Marangozhane karşısında yer yer dökülmüş sıvalarından, çapraz ağaç destekleri sırtan, denizi uzaktan gören iki katlı kâgir bir ev... Önünde de ayakta sohbet eden iki adam... Mavi takım elbise ve kırmızı kravatlı, sağ elindeki bastonuna dayanan Ahmet Bey... Karşısında kendisine yakışan üniformasıyla sportmen görünümlü Hava Kurmay Albay Abdullah Çakıbey...

Abdullah Bey, Ahmet Bey’e bakarak derin bir iç geçirdi.

“Değerli dostum... Geçen yıl o amansız hastalıktan, annesini kaybettiğinden beri Cevatım’ı bir türlü toparlayamadım. Ne yapacağımı da bilemiyorum.”

Ahmet Bey,

“Sen hiç merak etme, aziz dostum. Cevat’ın ne zaman durgunlaştığını görürsen, yukarıya... Bize gönder, yahu!.. Nasıl olsa Hakan ve Ayşe’yle çok iyi anlaşıyorlar. Bir aradayken, vaktin nasıl geçtiğini anlamıyorlar, bile...”

Abdullah Bey,

“Gizli istihbarat görevimdeki geziler sebebiyle evden sık sık uzaklaşmak zorunda kalıyorum. Cevat da zaten o zaman sizde kalıyor. Sizin hakkınızı ödeyemem, ben... Askerî lise sınavlarına girip inşallah kazanırsa... O zaman yatılı olur ve içim de biraz olsun rahatlar, be dostum.”

Ahmet Bey,

“Dostluğumuzun yanında, lafı mı olur? Cevat bizim de evladımız. Gözün arkada kalmasın, o bize emanet. Ben ve ailem, hayatımızı sana borçluyuz. Geçen sene evimize dadanan o silahlı hırsız çetesine, müdahale edip engellemeseydin, bugün hayatta yoktuk.”

Bu konuşmayı yaparken, Ahmet Bey’in göz bebekleri âdeta büyür. Can arkadaşıyla konuşurken o zaman yaşadıkları, sanki gözlerinin önüne gelir.

26 Yıl Önce Paşabahçe Şehitlik Caddesi'nde

Kiliseden, Şehitlik Mezarlığı'na çıkan yokuşun köşesinde, tekinsiz oldukları belli üç hırpani kişi, gecenin bir vakti ayaktalar. Ceket yakaları yağlı, kirli gömleklerinden bağrıları gözüken tipler, ağız ağıza konuşuyorlar. Ara sıra da Ahmet Beyler'in evine doğru kafalarıyla kavis yapıyorlar.

Birinci Hırsız,

“Ya oğlum, bakın!.. Alt kattaki subayın evine dalalım! Herif, ekseriyetle evinde bulunmuyor. Üstelik sadece çocuğu ile yaşıyor. Uzun süredir, sotadayız. Bak! Işıkları da yanmıyor.”

İkinci Hırsız, Birinci Hırsız'ın yanağını çevirir gibi hafif bir şaplak vurup tersledi.

“Yaa oğlum! Aptal aptal konuşma, lan! Daha önce konuşmadık mı? Herif, karısı ölünce onu hatırlatan her şeyi, elinden çıkarmadı mı? Evde bi bokları yok ki!”

Reisleri olduğu anlaşılan, hoyrat ve kalın sesli üçüncüsü, ikisini de payladı.

“Tatava yapmayın lan! Şimdi söyleyin bakalım... Üst katta zula olduğuna emin misiniz?”

Reisleri'nin diklendiğini gören diğer ikisi irkildi. Birinci Hırsız, kaşlarını hafifçe kaldırıp tırsık bir ses tonuyla cevap verdi.

“Evet abi, sağlam mal var. Herif sakat makat ama neticede bir mühendis. Cam Fabrikası'nın müdürü... Boru mu, bu! Boş değil, yani!.. Evde kasa bile var, abi.”

Reis gözlerini kısarak, dişlerinin arasından konuştu.

“Sakat mı, dedin?”

Birinci Hırsız,

“Evet, abi. Araştırdım. Herif, doğduğunda çocuk felci geçirmiş. O zamandan beri sol kol ve bacağından aksaması varmış. Aslında baston kullanmadan da yürüyömuş. Ama bastonunu, tedbir amacıyla yanında taşıyormuş.”

Reis sırtarak, kafasını olumlu anlamda hafifçe aşağı yukarı salladı. Sigara lekeli pis dişleri gözüken Reisleri'nin keyiflendiğini görünce, kahkahayla güldüler.

Reis,

“İyiii!.. Çok iyiii, be! Herif, bu hâliyle bize hiç direnemez. Ama bana bakın! Sağlam mısınız?”

Reisleri'ne sırttılar ve ceketlerini açıp pantolon kayışlarındaki tabancalarını gösterdiler.

İkinci Hırsız, kafasını hafifçe eğerek Reis'e baktı.

“Ayıp ettin abii!.. Sözümüz, sözz!..”

Reis, kafasını ikisine doğru uzattı... Gözlerinin içine haşince baktı ve kafasını aniden yere doğru indirdi.

“Hadi, hadi!.. Naaş!.. Yaylanın, ulan!”

Koşarak yanından ayrıldılar. İkinci Hırsız, mezarlığın köşesinde sotaya yattı. Birinci Hırsız bir yandan göz ucuyla etrafı kollarken, diğer yandan elindeki maymuncukla evin dış kapı kilidini kurcalamaya başladı. Reis de rahat izleyebileceği yerdeki aracına... Mezarlık kenarına park ettiği kamyonete gidip şoför koltuğuna oturdu.

Mezarlığın yoğun çam kokusu... Birkaç kurbağa vıraklaması... Uzaklardan gelen köpek havlamaları... Yanıp sönen ateş böcekleri... Ne gelen vardı, ne de giden.

Sessizlik kısa sürdü. Aniden İkinci Hırsız'ın ıslık sesi duyuldu.

Mezarlık yokuşundan, bir adamın elindeki kovayla indiğini gören Birinci Hırsız, çaktırmadan maymuncuğu cebine attı, sakın gözükmeye çalışıp doğruldu ve yüzünü göstermeden arkasını döndü. Güya bir şeyi kaybolmuşçasına, ceplerini karıştırmaya başladı. Adam, mezarlık girişindeki çeşmeden kovasını doldurup geldiği yöne doğru gözden kaybolunca Birinci Hırsız, terini cebinden çıkardığı kirli mendiliyle sildi ve oflaya pufloya, elindeki maymuncukla kilidi tekrar kurcalamaya başladı.

Reis, elini kamyonetin direksiyonuna vurdu ve dişlerinin arasından, kendi kendine hırsla söylenmeye başladı.

“Hay, ben senin elinin dümenine be!.. Beceriksiz, dingil herif!..”

Bir müddet sonra Birinci Hırsız kilidi açtı, ıslık çaldı ve eliyle de çağırdı. Koşarak evden içeri girip kapıyı kapattılar ve ikinci katın merdiven sahanlığına çıktılar. Göz, burun ve ağızlarını açıkta bırakan maskelerini taktılar. Kapı önünden çekilip ellerinde silah, sırtlarını duvara yasladılar.

Reis eliyle işaret verdi ve Birinci Hırsız zile bastı. Havva Hanım, kapı dürbününden bakıp kimseyi göremeyince seslendi.

“Kim o?”

Birinci Hırsız,

“Komşu...”

Havva Hanım kapıyı açar açmaz... Üçü de içeriye daldı. Birinci Hırsız, bağırmasına fırsat bırakmadan hemen elindeki silahı, Havva Hanım’ın burnuna dayadı ve gözlerini berelerek dişlerinin arasından, tıslayan bir sesle konuştu.

“Bak kadın! Elimizdeki silahları görüyorsun. Bağırırsan, seni de aileni de öte tarafa postalarız!.. Tamam mı?.. Aloo!.. Tamam mı?..”

Havva Hanım paralize olmuş ve gözleri pörtlemiş vaziyette, korku içinde başını aşağı yukarı salladı. Kollarını kaldırıp titreyerek ve kesik kesik konumaya çalıştı.

“Ta... Tamam. N’olur... Aileme, çocuklarıma dokunmayın. Tamam, neyimiz varsa alın. Ama aileme dokunmayın.”

Birinci Hırsız, Havva Hanım’ı salona doğru sürüklerken, diğer iki hırsız da odalara dalıp ev halkını, salona topladı.

Salon duvarına dizilen Ahmet Bey, Havva Hanım ve çocukları Hakan’la Ayşe’nin elleri havada... Havva Hanım beyaz bluz, sarı tayyör takımıyla her zamanki gibi bakımlı ve asil görünümlü... Ayşe uzun bukle saçlı, kırmızı puan desen beyaz firfir etekli... Hakan beyaz tişört ve askılı kısa mavi pantolonlu... Ahmet Bey de kahverengi takım elbise ve mavi kravatlıydı. Sakat sol kolunu, havada tutabilmek için kan ter içinde kalan Ahmet Bey; kuvvet almak için sırtıyla başını duvara dayamıştı ve bastonu da yere düşmüştü.

Onlara tabancasını yönelten Reis, başıyla geriye kavis yaptı.

“İpi getirin. Ağızlarınızı da bağlayın, ulan! Çabuk olun.”

Birinci Hırsız, İkinci Hırsız’a doğru endişeyle baktı.

“İp, bende yok. Sende mi?”

İkinci Hırsız, Reis’e doğru çekinerek baktı.

“Bende de yok. Tüh bee!.. Unutmuşuz, be abicim.”

Reis, ikisine birden hiddetle bağırdı.

“Ulan dingiller!.. Sizden bi cacık olmaz bee!.. Sizden bi bok olmaz! Kamyonete gidip ip ve ağız tıkaçlarınızı, çabuk getirin.”

Reis aniden yine bağırdı.

“Durun ulan!..”

Reis, konuşmasını birden kesti. Ahmet Bey’in burnunun dibine kadar yaklaştı. Sonra da Havva Hanım’la Ayşe’nin önüne geldi. Maske boşluğundaki gözleri, kin ve nefret doluydu. Havva Hanım ve Ayşe’nin korkudan göz bebekleri iyice büyüdü, titremeye başladılar.

Reis, başıyla yine geriye doğru kavis yaptı.

“Durun, ulan vazgeçtim... Kamyonete inmeyin.”

Reis, Ahmet Bey’in burnunun dibine tekrar geldi ve ona dik dik baktı.

“Ulan, topal!.. Evde vardır, söyle hemen ip getirsinler.”

Hakan, birden hiddetlendi.

“Babama topal diyemezsin. Lafını geri al, adi herif! Babam, sadece engelli.”

Reis, Hakan’a bir tokat patlattı. Ahmet Bey, dayanamadı ve oğlunu döven hırsızın üstüne çullandı. Ama hırsız onu da dövdü. Ahmet Bey’in ve Hakan’ın yüzü gözü kan içinde kaldı. Ayşe, bir köşede korkuyla büzülüp ağlamaya başladı. Havva Hanım can havliyle kendini, hırsızla kocasının ve oğlunun arasına attı.

“Allah aşkına yapmayın, vurmayın. Neyimiz varsa, alın gidin.”

Reis, hoyrat bir sesle diklendi.

“Ulan, içinizde en akıllı, bu karı çıktı bee!.. Bana bakın, tamam mı? Akıllı olun, akıllı... Biz ortalığı toparlayıp götürürken, ya sizi tek tek bu susturucuyla öldüreceğiz. Ya da ip getirirsiniz, hepimizi bağlayıp voltamızı alırız!”

Havva Hanım, gözyaşlarıyla hırsızlara baktı.

“Yalvarırım, bakın... Doğruyu söylüyorum. Bizde öyle dediğiniz gibi bir ip veya urgan yok. Arabanızdan getirip bizi bağlayın. Söz veriyorum, ipi çözsem bile uzun süre sessiz kalıp yardım istemeyeceğim.”

Reis, soluk soluğa ve öfkeli bir şekilde... Kapıda bekleyen İkinci Hırsız’a doğru, kafasını çevirdi.

“Git ulan! Çabuk getir.”

Hırsız koşarak, aşağıya indi. Fakat uzun bir süre beklemlerine rağmen gelmedi. Reis, bu defa diğer hırsızları azarladı.

“Git ulan! Bak bakalım, bu tabansız, nerede kaldı?”

Birinci Hırsız da indi ama bir türlü dönmedi. Reis, silahını hâlâ Ergün Ailesi’ne yöneltmiş vaziyette, huylanmaya başladı. Gözlerini merakla kırıştıtarak, söylenmeye başladı.

“Bir şeyler dönüyor ama nedir? Ulan, ne tekinsiz bir yer çıktı, burası bee!..”

Aniden bir vınlama sesiyle birlikte, bir kama Reis’in sağ el bileğine saplandı ve kan içinde bıraktı. Reis birden başını kapıya çevirdi, gözlerini yumup dişlerini sıktı. Tabancayı bıraktı, sol eliyle sağ bileğini tutarak acı içinde kıvrandı ve inledi.

“Ahh!.. Ulan!.. Ulan!..”

Ve Abdullah Bey, subay üniformasıyla kapıda belirdi. Çatık kaşlarıyla, Reis’e baktı.

“İyi tahmin ettin, şerefsiz!.. Senin gibi haydutlar için bu ev, hiçbir zaman tekin olmayacak. İki paçavran da aşağıda, seni bekliyor. Sizleri ancak hapishane paklar!”

Çocuklar önce anne ve babalarına doğru koşular. Havva Hanım, kocasının yanına ağlayarak geldi ve durumunu inceledi. Ecza dolabından getirdiği malzemelerle kocasına ve oğluna, ilk tedaviyi yaptı. Bu arada Abdullah Bey de büfedeki telefonla semt karakolunu aradı. Gelirlerken, sağlık ekibine de haber vermelerini rica etti.

Havva Hanım, Abdullah Bey’e minnetle baktı.

“Allah razı olsun, sizden Abdullah Bey... Sizin sayenizde yaşıyoruz. Nasıl da yetiştiniz, öyle!.. Sizi evde yok biliyorduk, biz.”

Annesinin burnuna tıktığı kanlı pamuk parçalarına rağmen Hakan, ışıldayan gözlerle Abdullah Bey’e hayran hayran baktı ve ona sarıldı.

“Abdullah Amca, karar verdim. Ben de büyüyünce, senin gibi subay olacağım.”

Siyah örgüsü ensesiyle kulaklarını kapatan kahverengi kasketi, uzun kollu kırmızı tişörtü ve askılı kısa siyah pantolonuyla Cevat da kapıda görüldü. Hemen telaşla koşarak, Ayşe’nin yanına geldi.

“Ayşe iyi misin? Sana bir şey yaptılar mı?”

Ayşe, dudaklarını büzdü. Gözlerinden yaşlar gelerek, Cevat’a baktı.

“Yok, bana değil de... Babamla abime vurdular.”

Ayşe hemen annesinin yanına giderek, eteğine sarıldı ve sarsılarak ağlamaya başladı. Bu arada siren seslerinden, polislerin ve sağlık ekibinin geldiği anlaşılıyordu. Biraz sonra polisler, maskeleri çıkarılmış ve süklüm püklüm duran, biri elinden bandajlı üç hırsız arabalarına alıp götürdüler.

Elindeki evrakla bir polis memuru, selam verdi ve saygıyla salona girdi.

“Ahmet Bey, Abdullah Bey ve Havva Hanım... Şu anda ifade verebilecek misiniz?”

Ahmet Bey,

“Şu andaki ruhsal durumumuz, inanın uygun değil memur bey. Ölümden döndük. İzin verirseniz, yarın karakola gelip ifadelerimizi veririz.”

Polis memuru,

“Lütfen yarın öğlen vaktini geçirmeyin, o zaman” dedi ve selam vererek çıktı.

Ahmet Bey, Abdullah Bey’e sarıldı.

“Aziz dostum... Ailece en kötü günü yaşamışken, bu badireden bizi kurtardın. Sana olan borcumuzu ödememiz mümkün değil.”

Abdullah Bey,

“Aslında, hepimiz aynı annenin rahminden çıkmış gibiyiz. Değil mi dostum? Ama bazımız... Yanlış ve eksik eğitim mi desem! Beyinlerinde, fizyolojik veya hormonal bir rahatsızlık mı var desem! Bilemiyorum, işte! Bazımız böyle bozuk çıkıyor. Bu, toplumsal ve hatta tıbbî bir sorun.”

Ahmet Bey,

“Ya dostum, sen evde yoktun. Nasıl oldu da bize, yetiştin?”

Abdullah Bey,

“Cevat’ı değişiklik olsun, neşelensin diye karşıya... Harbiye’deki Spor ve Sergi Sarayı’na götürdüm. Oraya, bir Rus Sirki gelmiş. Arabaya atladık ve gittik. Dönüşte eve yaklaştığımızda... Tam da Şehitlik Mezarlığı’nın köşesine geldiğimizde, bir gariplik hissettim. Hırsızlar’ın kamyonetini farkettim. Herhalde gizli serviste çalışmamın da etkisiyle olsa gerek... Bu herifleri ve kamyonetlerini, bir şekilde zihnime kazımışım, demek ki. Cevat’a arabadan inmemesini, tembih ettim. Kamyonetlerinin arkasına saklandım. İlk hırsız etkisiz hale getirip konuşturdum ve teker teker avladım.”

Paşabahçe Şehitlik Caddesi'nde,

25 Yıl Öncesinin Devamı

Ahmet Bey ve Abdullah Bey, sohbetlerine kaldıkları yerden devam ettiler. Abdullah Bey, Ahmet Bey'in gözlerinin dalıp gitmesinden kaygılandı.

“Ne o dostum! Sanki bir derdin varmış gibi daldın gittin. – Gülümseyerek- Bir türlü dönemedin. Varsa bir şey, söyle. Sana yardımcı olayım.”

Ahmet Bey gülümsedi, ışıldayan gözlerle baktı.

“Yok bir derdim, aziz dostum. Geçen yıla... Ailece hayatımızı kurtardığın günlere gidiverdi aklım. Senin sayende yaşıyoruz, işte...”

Abdullah Bey,

“Öyle deme, dostum. Seni ve aileni yaşatan, tek bir güç var. O da Yüce Yaradan. Beni, sizin yaşamınızın sürmesi için vesile kıldı, o kadar. Bak, Ahmet Bey dostum... Bu hafta görevli olarak Beyrut'a gideceğim. Ama içimde garip bir his var. Eğer gidip de dönemezsem, Cevat'a sahip çıkmanı ve ona babalık yapmanı... Rica edecektim, senden. Biliyorsun, hiçbir akrabam yok.”

Ahmet Bey,

“Abdullah Bey dostum. O nasıl söz! Ağzından yel alsın! Ama merak etme, gözün arkada kalmasın. Zaten Cevat da ailemizin bir ferdidir.”

Yedi gün sonra... Ahmet Beyler'in evinin önüne askerî bir araba park etti. Arabadan inen karacı er, zillerini çaldı. Üst kattaki camdan bakan Havva Hanım, içeri çekildi ve kapı otomatığına bastı. Evaze gri etek ve polo yaka siyah kazaklı Havva Hanım, daire kapısını açtı. Karşısında bir erkek ve bir kadın subay gördü.

Erkek Subay,

“Hanımefendi, merhaba... Siz, Havva Ergün müsünüz?”

Havva Hanım merakla baktı.

“Evet...”

Erkek subay, kadın subayla beraber aniden hazır ol duruşuna geçip asker selamı verdiler.

“Ben, Türk Silahlı Kuvvetleri Genelkurmay Başkanlığı'nın görevlendirdiği Kara Albay Ömer Çakır. Yanımdaki subay da Kara Yüzbaşı Selma Dinç.”

Telaşlanan Havva Hanım, eliyle kibarca buyur işareti yaptı.

“Buyurun lütfen...”

Salona geçip oturdular. Havva Hanım, nedense tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

“Şeyy!.. Sizlere ne ikram edeyim, çay mı kahve mi?”

Ömer Albay sanki birini arar gibi sağa sola bakındı.

“Lütfen oturun efendim. Eşiniz, Ahmet Bey evde mi?”

Havva Hanım oturduğu yerde, ellerini yanaklarına götürdü ve misafirlerine endişeyle baktı.

“Kendisi şu anda fabrikada... Ne oldu? Bakın!.. İyice meraklandım, şimdi...”

Ömer Albay,

“Abdullah Albay, başka bir akrabası ve tanıdığı olmadığı için sizlerin iletişim bilgilerinizi, önceden bize vermişti. Alt katınızda, oğlu Cevat Çakıbey’le beraber ikâmet ediyorlarmış.”

Havva Hanım,

“Doğrudur. Çok değerli bir komşumuz... Yani diyeceğim o ki... Kardeşten de öte... Kendisi şu an, uzun bir görevde... Cevat da oğlumuz gibi... Bizde kalıyor ve bizim çocuklarla beraber okuldalar.”

Ömer Albay’ın yüzü, kederli bir hal aldı.

“Hanımefendi... Çok üzgünüm. Abdullah Albay şehit oldu.”

Havva Hanım, oturduğu yerde önce iki dizlerine vurduğu ellerini, şakaklarına götürüp iki yandan bastırdı ve sonra da yanaklarına götürdü. Gözleri irileşti, dudaklarını sıktı ve alnını kırıştırdı.

“Demeyin yaa!.. Vah benim yavruum!.. Cevatım...”

Havva Hanım’ın gözlerinden yaşlar gelmeye başladı. Selma Yüzbaşı hemen ayağa kalktı. Büfedeki kolonya şişesini alarak, Havva Hanım’ın yanına tekrar oturdu. Bileklerini ovmaya başladı. Elleri dağıttığı kolonyayı, okşar gibi yüzüne sürdü.

Havva Hanım, kesik kesik hıçkırarak ağlarken, zorlukla konuşuyordu.

“Garibiim... Cevatım... Geçen yıl annesini... Şimdi de babasını...”

Selma Yüzbaşı dayanamadı, Havva Hanım’a sarıldı.

“Havva Hanım, metanetli olun” dedi ama dayanamadı ve o da ağlamaya başladı.

Ömer Albay, eliyle kanepeli işaret etti.

“Selma Yüzbaşı... Havva Hanım’ı şu üçlü kanepeye yatırın ve kendisine su verin.”

Selma Yüzbaşı hemen ayağa kalktı.

“Başüstüne komutanım” dedi ve Havva Hanım’ın koluna girerek, kanepeye yatırdı. Su içirdi.

Ömer Albay,

“Bakın Havva Hanım... Abdullah Albay, ülkesinin ve insanların geleceği için kutsal bir görevdeyken şehit oldu. Yakından da tanırdım kendisini. Mükemmel bir insandı. Sık sık sizlerden bahsederdi. Ama merak etmeyin. Bu ülke, ona çok şey borçlu... Çocuğuna da sahip çıkacaktır.”

Ömer Albay’ın sözü biter bitmez, Havva Hanım, yattığı kanepeden hemen doğrulup oturdu ve zorlukla da olsa ayağa kalktı. Ağlamasını kesti. Kafasını dik tutarak, sağa sola doğru hızla çevirdi.

“Ölürüm de vermem Cevatım’ı! O artık benim oğlumdur. Kimselere vermem, ben onu.”

Ömer Albay ayağa kalktı.

“Hakikaten, Abdullah Albay’ın dediği gibi varmışsınız. İmrenilecek bir dostluk, bu... Bize de düşen, buna saygı duymak... Genelkurmay olarak, gereken etkileri göstereceğiz ve Cevat’ın sizde kalmasını sağlayacağız, hanımefendi” dedi ve Selma Yüzbaşı’yla beraber hazır ol duruşuna geçerek, asker selamı verdiler.

Ömer Albay, Selma Yüzbaşı’ya döndü.

“Lütfen emaneti, Havva Hanım’a verin.”

Selma Yüzbaşı, çantasından katlanmış ve ütülü bir Türk Bayrağı çıkardı. Öperek, Havva Hanım’a verdi. Havva Hanım da öperek teslim aldı. Bayrağı, üst kat penceresinden sarkıttılar.

Aradan iki gün daha geçti. Kurmay Albay Abdullah Çakıbey’in bayrağa sarılı naaşı, camide musalla taşı üzerinde ve üniformalı fotoğrafı da tabuta dayalı çerçeve içinde... Tabutun bir yanında Hakan’la Ayşe’nin ellerinden tuttuğu, ağlamaktan kızarmış gözleriyle Cevat... Hemen yanı başlarında gri şalı başında, siyah tayyör ve güneş gözlüklü Havva Hanım... Cenaze namazı için ön safın bir ucundaki sandalyede, bitkin hâlde oturan siyah takım elbise ve kravatlı Ahmet Bey... Sivil ve askerin karışık olduğu, oldukça kalabalık bir cemaat...

Cami hocası, tabutun yanına gelip cemaate dönerek; avluda yankılanan sesiyle hitap etmeye başladı.

“Ey cemaat... Musalla taşında yatmakta olan Sayın Abdullah Çakıbey’i tanıma şerefine, uzun seneler önce ben de nail olmuşum. Burada kullanmış olduğum ‘sayın’ sözcüğünü, alışkanlıkla demedim. Gerçekten de ‘saygıdeğer’ anlamında kullandım. Kendisi, Pomak asıllı olup örnek bir Türk vatandaşı ve örnek bir Müslüman’dı. Ülkemizin bağımsızlığının devamı için şerefli bir görev yapıyordu. Hiç kimsenin ve hiçbir topluluğun haklarına, hiç bir zaman el uzatmadı ve bunu da düşünmedi. Hatta vazifesi icabı, çatıştığı düşmanlarını bile kimi zaman affetmiş, kin tutmamıştır. Ey cemaat... Haklarınızı helal ediyor musunuz?”

Cemaat,

“Helal olsun.”

Hoca,

“El Fatihaa!..”

Hep beraber ellerini kaldırdılar, okuyup yüzlerine sürdüler. Hoca, cenaze namazına davet etti. Hakan ve Cevat, Ahmet Bey’in yanına giderek saf tuttular. Namazdan sonra tabut, omuzlara alındı. Hatta bir ara Ahmet Bey, bastonsuz bir halde aksayarak da olsa yürüyerek sağ eliyle tabutu taşıdı.

Kalabalık cemaatle beraber cenaze arabası, keskin çam kokulu Şehitlik Mezarlığı’na geldi. Arabadan indirilen tabutu, tekrar omuzlara aldılar. Aziz Dostu’na son bir dokunma gayretiyle Ahmet Bey, aksayan ayağına rağmen sağ eliyle tabutu kısa bir süre daha taşıdı. Hafif sararmış taşında ‘Aysel Çakıbey 1957-1990’ yazan mezarın yanına kadar getirdiler. Cevat annesinin mezarına, bir şeyleri şikâyet etmek istercesine koştu. Mezar taşına, okşar gibi dokundu, ağlayamadı. Dudakları titredi, büzüldü ve bir şey diyemedi. Dizlerinin bağı çözülürcesine, mezara çömeldi. Ayşe’yle Hakan, yanına geldiler.

Cenaze gömülürken, ilk toprağı atması için kendisine uzatılan küreği, iki eliyle ve zorlukla tutan Ahmet Bey; gözlerinden yaşlar damlayarak, üç kürek toprak attı. Gömme bittikten sonra çoğu cemaat, çömeldi.

Hoca, Kur’ân okumaya başladı.

“Yâsîn. Vel Kur’ân-il hakim. İnneke leminel mürselîn...”

Hoca son duasını yaparak, mezarın başından ayrıldı. Bir tek Ergün Ailesi ve Cevat kaldılar. Cevat artık dayanamadı, gözyaşları içinde sarsılarak, babasının mezarına çömeldi ve elleriyle toprağını, tutunmak istercesine sıktı. Sonra birden kalktı, annesinin mezarına döndü. Yüksek tondaki sesi, sitem doluydu.

“Anne... Anneciğim... Sana, babamı şikâyet etmeye geldim. Daha senin ayrılık acın devam ederken o da terk etti, beni. Duyuyormusun, benii? Anneem!..”

Hepsi Cevat’ın yanına gelip sarıldı. Gözyaşları, birbirine karıştı.

Ahmet Bey,

“Cevat, oğlum... Öyle deme... Bak! Babanın ruhu azap duyar, sonra... Hiçbir şey, cansız değildir. Bu gördüğün her şey... Doğa... Hepsi canlıdır. Her birinin algılaması farklıdır. Benzer şekilde, babana da ölü diyemeyiz. İnan ol... Bizim de henüz bilemediğimiz bir şekilde, o da bizi algılıyor ve anlıyor. Böyle konuşursan, onu çok üzersin, sonra... Biliyorsun, baban sana çok düşküncü. Seni hiç bırakmak ister miydi, be oğlum?”

Cevat yavaş yavaş ve süklüm püklüm, babasının mezarına döndü.

“Baba, öyle demek istememiştim. Beni affet!”

Ahmet Bey, Cevat’ın yanına giderek ellerini tuttu ve gözlerinin içine baktı.

“Bak, oğlum... Bundan sonra sana, hep baba hisleriyle yaklaşacağım. Eğer kabul edersen, çok sevinirim. Sen, bundan sonra emanetten çok benim ve Havva Teyze’nin bir evladısın. Ergün Ailesi bundan sonra senin soyadın farklı da olsa, kocaman yürekli ve beş kişilik bir ailedir artık.”

Cevat, Ahmet Bey'e sarıldı. Yanlarına gelen Havva Hanım, Hakan ve Ayşe'yle beraber; gözyaşları içinde âdeta kenetlendiler.

Ayşe'nin Gizemli Rüyaları ve Bamsı Bey

Ergün Villa'nın ikinci katında, mutfağın karşısına düşen Ayşe'nin odası... Cam cila parke zeminde rengârenk Türk motifli antika bir halı... Solda bilgisayar, pembe seramik kalemlik, birkaç kitapla defteri taşıyan ve kırmızı deri koltuklu masif masa... Duvarına monteli akrobat lâmbayla yanında 26 Mart 2015'i gösteren yapraklı takvim ve onun yanında da 24:00'ü gösteren dijital saat... Kapı karşısında korunun hışırtı ve kokularıyla girdiği pembe perdeli büyük pencereyle antika oyma ceviz boy aynası... Yan duvarında, antika iki kapılı ceviz gardıropla pembe kırma kumaş gece lambasını ve bardakla kapatılmış sürahiyi taşıyan sehpa... Kapının izin verdiği, sağ duvar boyunca da Ayşe'nin pembe yorganlı antika ceviz yatağı...

Ayşe, uykusunda huzursuz bir hâlde ve başı yastıkta bir sağa bir sola devamlı dönüp durdu. Alnında boncuk boncuk terler birikti. Gördüğü düşün etkisiyle önce anlaşılmaz mırıltılar çıkartırken; sonrasında daha belirgin bir ses tonuyla sayıklamaya başladı.

"Aman Allahım, burası neresi? Burası... Burası sanki Dünya değil gibi! Gökyüzündeki Ay da... Sanki bildiğimiz, Ay değil, buu!.."

Ayşe rüyasında, açık bir meydanda ayakta... Gecenin karanlığında, gökyüzündeki Ay ışığı etrafı görmesine yetiyordu. Ayşe, eksenini etrafında döndü ve kendi kendine konuşmaya başladı.

"Etrafta hiçbir şey... Hiçbir yapı yok. Dümdüz bir yer burası."

Birden yankılı bir ses duydu. Türkçe konuşan erkek sesi, oldukça şefkat doluydu.

"Ayşe... Ayşe... Korkma kızım! Bak, biraz sonra yanına geleceğiz. Korkmaman için önceden sesleniyoruz. E mi ak kızım!.. Güzel kızım, benim! Sakın korkma!"

Sesin geldiği yöne bakan Ayşe'nin gözünün önüne önce nokta nokta derken... Hızla yoğunlaşarak parlak ve piramite benzer bir yapı, sessizce oluştu. Yaklaşık 30 metre yükseklikte, taban kenarı da 8 metre olan bir piramit. Ayşe'nin gözleri hayretle açıldı. Nedense, tüm tüylerinin diken diken olduğunu hissetti! Bu piramit yapı, dev bir mücevher gibiydi. Pürüzsüz ve Ay ışığında pırlıl pırlıl parlayan bir piramit...

Birden piramitin Ayşe'ye bakan tarafında, hiçbir ek yeri gözükmediği hâlde sessizce bir kapı açıldı. Kapıdan dışarıya, tek parça ve parlak giysili birtakım insanlar çıktı. Ayşe'ye yaklaştılar. Ayşe'nin gözleri korkuyla büyüdü. En öndeki adama baktı.

Öndeki adam rahatlatıcı, şefkatli ses tonuyla ve vurgulu bir şekilde Türkçe konuşmaya başladı.

"Korkma kızım. Benim adım Bamsı. Yanımdaki kadın, eşim Hazal. Diğerleri de arkadaşlarımız. Bizden korkma! E mi!.. Sana... Evet sana kızım, dedim. Rastgele hitap etmedim. Sen, bizim soyumuzdan... Çok uzun bir zaman sonra gelen kişi olacaksın! Ak kızım, benim!"

Hazal Hanım da Ayşe'nin gözlerinin içine sevgiyle baktı. Sesi ve tavrı anaçtı.

"Ayşem, güzel kızım! Ak kızım benim! Sen, iki dünyayı da birleştiren ve sorunları çözen kutlu kişi olacaksın. Yolundan hiç sapma. E mi kızım!.."

Bamsı Bey'in elinde birdenbire küçük bir piramit belirdi ve onu Ay'a doğru tuttu. Piramitten kırılan, gökkuşağının 7 ana rengini Ayşe'ye gösterdi.

“Ayşe, bak kızım. Evrendeki her şey canlıdır ve her birinin kendine göre bir algılama hâli vardır. Ay'dan gelen ışık, beyazdır. Elimdeki bu piramitten geçeceğini, bir şekilde algılayan bu beyaz ışık... Piramite girmeden hemen önce kuantum salınımlarını yapar. Piramitten geçerken de dalga boylarına göre mor, lacivert, mavi, yeşil, sarı, turuncu, kırmızı olarak 7 ana renk demetine ayrılır. Ve aynen piramite girmeden önceki kuantum salınımlarının bir benzerini; piramitten çıkmadan önce kırılan bu renk demetleri yine yapar. Sonra her bir ışın, sonsuzluğa doğru uzanır. Bak evladım, şu sözümü unutma: Piramite girmeden önceki beyaz ışık, kırılanlara göre daha gerçektir. Yani hakikate daha yakındır. Kırılan ışıkların kendi aralarında da sanal farklılıklar vardır. Sanallıkları, dalga boylarına göre değişir. Sen hep hakikati... Daha hakiki olanı ara, kızım!”

Ayşe, ter içinde uyandı ve yatağına oturdu. Kendi kendine, küçük sesiyle konuştu.

“Aman Allahım!.. Hiç böyle bir rüya görmemiştim. Hayırdır, inşallah! Son anda, o adama bir şeyler söyleyecektim. Hatta sorular soracaktım. Ama sözlerim içime kaçtı, sanki! Soramadım... Ama... Ne güzel! Ne entelektüel bir adamdı, o! Rüya idi ama... O adama da o kadına da nedense içim çok bir ısındı, ya!..”

Ayşe önündeki sehpadan bir bardak su aldı, içti ve tekrar yattı.

Ertesi sabah Ahmet Bey, Havva Hanım ve Ayşe; kahvaltı masasında... Yorgun ve uykusuz görünümünü hafif makyajının kapatamadığı, ense topuzlu Ayşe; beyaz bluz ve sarı tayyörlü... Bastonu her zamanki gibi sandalye sırtlığında olan Ahmet Bey de açık gri takım elbiseyle sarı kravatlı... Havva Hanım'sa beyaz bluz, kahverengi tayyörlü... Havva Hanım, Ayşe'ye kaygıyla baktı.

“Kızım, yorgun görünüyorsun. İstersen, bugün okula gitme.”

Ayşe,

“Yok, anneciğim... Ben iyiyim. Sana öyle gelmiş. Hem bugün önemli derslerim var. Öğrencilerim, beni bekler.”

Ahmet Bey alnını kırıştırıp merakla sordu.

“Seni biraz düşünceli gördüm be kızım!”

Ayşe,

“Yok, babacığim. Gerçekten iyiyim ben. Hem bana müsaade... Derse yetişmem lazım. Hem sahi! Abim nerede?”

Havva Hanım,

“Evde değil kızım. Birliğine erkenden gitti.”

Ayşe, anne ve babasının yanaklarından öptü. Büfe kenarındaki çantasını aldı, salondan çıktı.

Ayşe 20 kişilik sınıfında; powerpoint'le anlatım için yarısının perdeyle kapatıldığı kara tahtaya, elindeki tebeşirle 'Konu: Kuramsal Arkeoloji' yazdı. Öğrencilerine, sevgi dolu bakışlarını yöneltti.

“Günaydın arkadaşlar... Kuramsal Arkeoloji uygulamaları, resmî olarak Dünya'da ve Türkiye'de 1965 yılından itibaren başlamış. Analitik Arkeoloji ve Arkeometri gibi kavramlarla desteklenerek diğer bilim dallarıyla ilişkilendirilmiştir” dedi. Sonra arkada oturan kıvrıkcık saçlı bir öğrencisini, el işaretleriyle çağırdı.

“Ali, powerpoint için yardımcı olur musun?”

Ali saygıyla hemen öne geldi.

“Tabii ki hocam.”

Ayşe, Ali'nin de yardımıyla powerpoint gösterimi yaparken, dersini mümkün olduğunca durgun ve düşünceli hâlini yansıtmadan anlatmaya gayret etti. Ders bitince, öğrencileri gitti. Düşünceli hâli devam eden Ayşe, boş sınıfta öğretmen masasında bir müddet oturdu. Cep telefonunu çıkardı ve arama yaptı.

“Mehmet Abi, merhaba. Ben Ayşe... Sağ ol abicim. İyiyim, ben... Sana bir şey danışacaktım. Kuantum fiziği hakkında bana kitap veya kitaplar lazım. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum, bak... Hı... Hı... Sen Sahaflar Çarşısı'nın tüm girdi çıktılarını... En iyi bilenisin... Hele de böyle teknik konularda... Ha... Dersim bitti, sana geliyorum şimdi. Gelince de senden alırım. Sağ ol, abi.”

Ayşe, telefonunu kapatıp masadan kalktı.

Sahaflar Çarşısı'nın curcunası içinde ilerleyen Ayşe... Kitapları, önündeki sehpaye taşan; kâğıt kokulu küçük bir dükkânın önünde durdu. İçeriye girmesine fırsat kalmadan, 70 yaşlarında ya var ya yok... Hafif kambur, orta boylu, gözlüklü, pos bıyığı ile seyrelmiş saçları bembeyaz... Gri oduncu gömleğinin üstünde kenarları yıpranmış siyah yelekli... Kırçılılaşmaya başlamış siyah pantolonu ve kahverengi sandaletiyle güler yüzlü bir adam, topallayarak dışarı çıktı.

“Hoş geldin Ayşe Kızım, buyur” dedi ve elini uzatarak, içeriye davet etti.

Ayşe de gülümseyerek karşılık verdi ve elini sıktı.

“Sağ ol, Mehmet Abi. Vaktim pek yok... Biliyorsun, ta Beykoz'a gideceğim. Trafığı de düşünürsen...-Başını hafif yana çevirerek- Mehmet Abi, sen nasılsın? Romatizmaların ne durumda?”

Sahaf Mehmet,

“Ayşe Kızım... Ne olsun be! İdare ediyoruz işte... Hayrola, niye bu konuda kitap arıyorsun ki?”

Ayşe,

“Lazım oldu, be işte abicim. Arkeolojinin, burnunu sokmadığı bir konu yok ki zaten!”

Her ikisi de güldü.

Sahaf Mehmet,

“Sana bu konuda iki kitap ayarladım, kızım. Bunlar yeterli olur, tahmin ediyorum. Çok ağdalı bir konu bu kızım, biliyor musun? Kuantum, her yöne çekiliyor. Hatta bu konuyu, şu anda tam olarak bilen, bir bilim insanı da yok. Haddime değil, be kızım ama... Bu kitapların her bir satırını okurken, önce iç sezgilerine yükle ve bunun bir yolunu bul. Bak bu yol, kişiden kişiye değişir. Ama, bak! Övmek için demiyorum. Seni öteden beri bilir, tanırım. Sen bu işi de başarırısın, kızım. Ha!.. Bak! Dediğim gibi önce iç sezgilerine yükle, sonra da beynine...”

Sahaf Mehmet, son cümlesini söylerken; bir yandan da bembeyaz kaşlarına kavis yaptırarak gülümsedi, sevecen bir şekilde sağ gözünü kırptı ve sağ işaret parmağı ile kafasını işaret etti.

Ayşe, onun bu sevimli hâline hafif bir kahkaha ile karşılık verdi.

“Mehmet Abi... Seni, öğrenciliğimden beri uzun yıllardır tanırım. Ne zaman bir yayın, bir kitap arasam... Üniversitede kimseye sormaz, ilk sana gelirdim. Ayrıca hayatta gerçek filozof diyebileceğim, iki kişiyi yakından tanıdım. Biri babam... Diğeri de sensin, Mehmet Abi... Zaten seni de babam gibi severim.”

Yaşlı adamın gözleri, mutlulukla parladı.

“A be kızım!.. Sana ikramı unuttum. Gel... Hiç olmazsa bir çay ısmarlayayım, sana ha...”

Ayşe,

“Sağ ol, Mehmet Abi. Ama beni bu seferlik bağışla. Biliyorsun, acelem var. Başka sefere, inşallah... Çınaraltı'nda beraberce içeriz.”

Ayşe parasını verdiği kitapları, çantasına koydu ve Sahaf Mehmet'in elini sıkarak oradan ayrıldı.

Ayşe, aynı günün akşamı yemekten sonra masasında... Kulplu pembe fincanından ara sıra kahvesini yudumlayarak, kuantum kitaplarından birini gece geç vakte kadar okudu. Diğeri de masada...

Uzun bir süre geçti. Ayşe, gözlerini kapatıp koltuğunun sırtlığına dayandı. Gözleri kapalı vaziyetteyken, Sahaf Mehmet'in bugünkü görüntüsü sanki gözlerinin önüne geldi. Kulakları çınladı ve sözlerini de yankılı olarak, bir daha duyar gibi oldu.

“Sana bu konuda iki kitap ayarladım, kızım. Bunlar yeterli olur, tahmin ediyorum. Çok ağdalı bir konu bu kızım, biliyor musun? Kuantum, her yöne çekiliyor. Hatta bu konuyu, şu anda tam olarak bilen, bir bilim insanı da yok. Haddime değil, be kızım ama... Bu kitapların her bir satırını okurken, önce iç sezgilerine yükle ve bunun bir yolunu bul. Bak bu yol, kişiden kişiye değişir. Ama, bak!.. Övmek için demiyorum. Seni öteden beri bilir, tanırım. Sen bu işi de başarırısın, kızım. Ha!.. Bak! Dediğim gibi önce iç sezgilerine yükle, sonra da beynine...”

Ayşe, başını kitaba tekrar çevirip okumak istedi ama yorgun ve uykusuzdu. Kendi kendine küçük sesiyle konuştu.

“Mehmet Abi, gerçekten haklıymış. Bu konuyu, gerçekten tam olarak bilen biri yok galiba. Neyse, şimdi yatayım. Yarın yine dersim var. Vakitlice kalkmam lazım.”

Ayşe, yatağına yattı.

Uykusunda yine huzursuzdu. Başı, yastıkta bir sağa bir sola gitti. Alnında boncuk boncuk terler birikti. Ve anlaşılır bir ses tonuyla sayıklamaya başladı.

“Bu ses... Bu ses, nereden geliyor? Neredesiniz, siiz?..”

Ayşe rüyasında yine o... Hiçbir yapının olmadığı açık meydana... Ay yine pırl pırl ve ortalığı, yeterince aydınlatıyor. Ayşe rüyasında, yine şefkat dolu o yankılı erkek sesini duydu.

“Ayşe, güzel kızım. Ak kızım, benim! Korkma ve yılma, iyi yoldasın. Bu işi başaracaksın. Bak şu sözümü unutma, evladım. Sanal âlemden bir şekilde sıyrılıp kademe kademe daha gerçeklerini araman gerekiyor.”

Ayşe cevap vermeye uğraştı. Uykusunda konuşabilmek için âdeta kıvrandı.

“Sanal âlem mi? Ne demek istediniz? Sonra... Sonra... Nereden ve nasıl sıyrılacağım ki?”

Yankılı erkek sesi,

“Sırrını bugün konuştuğun adam söyledi, sana kızım. İç sezgilerini, yönetmen gerektiğini. Ama başaracaksın. Önce rahat ol. Unutma, rahat ol. E mi, ak kızım benim!..”

Ayşe art arda sordu.

“Dün sizleri görebilmiştim. Bamsı Bey, siz misiniz? Bugün göremeyecek miyim, sizleri?.. Hakikaten ceddiniz misiniz?”

Ayşe, aniden gözlerini açtı. Bir yandan yatağından doğrulurken, boşlukta kalarak ve nerede olduğunu bilemeden, rüyasındaki son cümlesini yüksek sesle tekrarladı.

“Hakikaten ceddiniz misiniz?”

O kadar yüksek bir tonla söyledi ki! Seslerden uyanmış olan Havva Hanım önce kızının kapısını tıkladı ve cevap vermesine fırsat bırakmadan, odasına telaşla giriverdi. Oturur vaziyetteki kızını terli gören Havva Hanım, telaşlandı. Yanına oturdu ve sarıldı.

Havva Hanım,

“Kızım... Düş gördün her hâlde. Terlemiştir de... Dur... Bir yelek koyayım sırtına, bir bardak da su vereyim.”

Havva Hanım odasından getirdiği yeleği, Ayşe'nin sırtına koydu. Sehpadaki sürahidenden doldurduğu bir bardak suyu da verdi. Kızının yüzüne endişeyle baktı.

“Kızım... İyi misin, sen? Bak! Annenden saklayacak değilsin ya... Bir derdin varsa, söyle be kızım! İki gündür seni iyi görmüyorum, ben...”

Ayşe,

“İyiyim anneciğim. Merak etme! Bir şey olsa, zaten söyledim sana.”

Havva Hanım,

“Peki, sayıklarken söylediğin o söz... Neydi? Ced mi dedin, baş ka bir şey mi dedin? Pek bir şey anlamadım ama o neydi ki, kızcağım?”

Ayşe,

“Hatırlamıyorum şimdi anneciğim. Düş işte... Adı üstünde...”

Havva Hanım,

“Dur... Bir okuyayım, ben seni... Ayet el Kürsî okuyayım şimdi. Bir şeyciklerin kalmaz, o zaman.”

Dudakları kıpır kıpır, okumasını bitiren Havva Hanım, kızına ve kendi üzerine üfürdü, ellerini yüzüne sürdü. Yatırdıktan sonra alnından öpüp ışığı kapattı ve çıktı.